

Arrest

nr. 220 195 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat J. WOLSEY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Met toepassing van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3e van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van dezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift worden ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is.

In het onderhavige geval is de kennisgeving van de bestreden beslissing gebeurd op 26 oktober 2018. Het verzoekschrift, verzonden bij aangetekende brief van 14 november 2018, is ingediend buiten de wettelijke termijn.

Het in het verzoekschrift aangevoerde betoog hieromtrent doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Het beroep inzake voormelde beslissing komt derhalve onontvankelijk voor.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 januari 2019, wijzen verzoekende partijen er op dat de documenten die zij kregen in het Nederlands waren en zij niet wisten dat het om een beslissing van het Commissariaat-generaal ging. Zij vervolgen dat de beroepstermijn veel te kort is om een daadwerkelijk beroep te kunnen voeren in dergelijke moeilijke materie. Verzoekende partijen wijzen er op dat hun raadsman pas op 14 november werd aangesteld en dat hij dezelfde dag een beroep heeft ingediend. Verzoekende partijen voegen er nog aan toe dat de situatie voor hen nog erger is nu verzoekster zwanger is.

De Raad wijst erop dat conform artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet het in artikel 39/2 van diezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift moet worden ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. De termijn vervat in voormeld artikel is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De strengheid van de wet kan worden gemilderd in geval van overmacht. Er is sprake van overmacht indien verzoekende partij een gebeurtenis is overkomen die haar volkomen vreemd is, die het haar onmogelijk maakt haar verplichtingen na te komen en waaraan zijzelf geen schuld heeft (RvS 9 oktober 2003, nr. 124.058).

In casu is er evenwel geen sprake van overmacht. Overmacht kan slechts worden aanvaard onder de dubbele voorwaarde dat, enerzijds, een onoverkomelijke gebeurtenis aanwezig is waarop verzoekende partijen geen vat hadden en waardoor zij niet tijdig beroep konden instellen en dat, anderzijds, verzoekende partijen al het mogelijke hebben gedaan om het voorval te vermijden, zodat het niet tijdig instellen van het beroep niet mag te wijten zijn aan een fout in hun hoofde; het volstaat derhalve niet dat

de ingeroepen omstandigheid “*onoverkomelijk*” is, zij moet bovendien “*onvoorzienbaar*” zijn” (RvS 11 mei 2006, nr. 158.609).

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen op correcte en rechtsgeldige wijze conform artikel 39/57 van de vreemdelingenwet op 26 oktober 2018 aangetekend werden verstuurd naar de door de verzoekende partijen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming gekozen woonplaats, namelijk Drève de la Ferme 70 te 1970 Wezembeek-Oppem (AD, stuk 1, ‘Bewijs aangetekende zending beslissing’ en stukken 8 en 8B, ‘Verandering of bevestiging van: gekozen woonplaats’). Dit wordt door verzoekende partijen niet betwist, minstens tonen zij niet aan dat de kennisgeving van de bestreden beslissingen op een ander, eventueel later tijdstip geschiedde.

Verzoekende partijen hun betoog ter terechtzitting dat de documenten die zij kregen in het Nederlands waren en dat zij niet wisten dat het om een beslissing van het Commissariaat-generaal ging, wijzigt niets aan voorgaande vaststelling dat de kennisgeving van de bestreden beslissingen op voormelde datum aldus correct en rechtsgeldig gebeurde, en het kan geenszins als overmacht worden beschouwd. Het is immers de verantwoordelijkheid van de verzoekende partijen zelf om op tijd en stond na te gaan of er voor hen post is toegekomen en om te verifiëren om welke post het gaat. Dat de bestreden beslissingen in het Nederlands zijn, is wettelijk bepaald door en betreft een correcte toepassing van artikel 51/4, §1 van de Vreemdelingenwet, en het ontslaat verzoekende partijen (dan ook) geenszins van hun (voormelde) verantwoordelijkheid. Aldus betreft het hier geen geval van overmacht. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er sprake is van een gebeurtenis die het hen onmogelijk zou hebben gemaakt hun verplichtingen na te komen.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de beroepstermijn veel te kort is om een daadwerkelijk beroep te kunnen voeren in een dergelijke moeilijke materie, uiten zij kritiek op de wet, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Gelet op de kennisgeving van de bestreden beslissingen op 26 oktober 2018, was woensdag 31 oktober 2018 derhalve de eerste dag van de beroepstermijn, zodat, gelet op de beroepstermijn van 10 dagen, maandag 12 november 2018 de vervaldag was. Het verzoekschrift, verzonden bij aangetekende brief van 14 november 2018, de dag waarop volgens verzoekende partijen hun advocaat (pas) werd aangesteld, is dan ook ingediend buiten de wettelijke termijn.

Het betoog omtrent de zwangerschap van verzoekster, in welk verband zij opmerken dat de situatie voor hen nu nog erger is, is niet van aard en verzoekende partijen brengen voor het overige geen concrete en valabele argumenten aan die aan het voorgaande vermogen afbreuk te doen of hier een ander licht op te werpen. Uit niets blijkt en verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van overmacht.

5. Er wordt derhalve geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 januari 2019 aangevoerde grond.

Het beroep is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS